

RUXANDRA BORCILĂ

**MAI SCRIE-MI,
DRAGA MEA!**

Roman

*

Părea că liniștea cuprinsese gara din Timișoara. Tot vacarmul parcă se oprise brusc într-un timp inexistent, rupt de realitate, în care nu exista decât spațiu pentru două inimi. Soarele nu răsărise în clipa de-atunci, iar vântul nu se simțea într-o zi toridă din luna lui August. Toată natura dădea semne că se scursese în așteptare. Lăsase loc gândurilor, care mai de care, pregătindu-se pentru o clipă din viitor. Emoțiile zburdau, dând impresia că inima galopează, bătând pașii când în piept, când în stomac. Cu mâinile transpirate și sudoarea ce îi acoperea fruntea, își simțea cuvintele strânse ca un nod în gât. Era paralizat într-un prezent, prins între amintiri și închipuiri. Trenul încă nu se vedea. Alexandru privi la ceas, ajunsese mult prea devreme.

Încă de-acasă, Alexandru avusese conversații serioase cu sine însuși, dar orice încercare de a se controla, îl făcea să pară și mai ridicol. Gândul îi era la întâlnirea cu vechea prietenă, cea de suflet, și care îi promisese cu o noapte trecută, că azi se vor reîntâlni, după mulți ani în care nu se mai văzuseră.

Doamne, parcă sunt un copil, mă comport ca un idiot, își spuse Alexandru, balansându-se de pe un picior pe altul. Se ridică de pe bancă și își frecă nervos mâinile. Privi din nou în zare.

– Nu vă supărați, aveți un foc? se auzi vocea unui bărbat care se apropia cărându-și cu greu hainele lungi și ponosite.

– Nu, mulțumesc pentru întrebare, nu fumez! îi răspunse politicoș Alexandru privindu-l în timp ce se îndepărta de el. Acel om îndrăznise să îl trezească din visare, fără a avea bunul-simț de a-i mulțumi sau să dea măcar un semn că i-a apreciat răspunsul.

Ah, omule, cum treci nepăsător pe stradă, grăbindu-te să privești totul în fugă. Este adevărat, suntem prea mulți în jurul tău, iar chipurile nu le poți ține minte. Trăiești fracțiuni de secundă alături de oameni care poate te privesc o singură dată în viață. Însă printr-un simplu gest, poți dăinui mult timp în inima unui om al cărui nume nu îl vei cunoaște niciodată...

Alexandru privi în jur. Realiză timpul care se oprise, și faptul că nimic altceva nu căpăta sens decât așteptarea unui tren. Simțea toată liniștea apăsătoare și începea să conștientizeze starea prin care trecea. Alexandru își strecură mâna în buzunar și își simți pumnul mototolind cu disperare scrisoarea. Se simți în siguranță, o luă din buzunar pentru a o duce la piept, după care privi iarăși în zare. Trenul nu se zărea...

Își mută brusc privirea spre câteva rânduri de pe prima pagină. Zâmbi la scrisul dezordonat cu care se obișnuise.

Ieri dansam. Mai mult decât astăzi.

Ieri cântam. Mai mult decât astăzi.

Ieri alergam. Prin parc. Mai mult decât astăzi.

Ieri mergeam cu bicicleta. Mai mult decât astăzi.

Ieri urcam munți. Mai mult decât astăzi.

Ieri scriam. Mai mult decât astăzi...

Azi ascult. Mai mult decât ieri.

Azi am răbdare. Mai mult decât ieri.

Azi ajut. Mai mult decât ieri.

Azi apreciez valoarea lucrurilor mărunte și a sufletelor mari. Mai mult decât ieri.

Azi sunt în liniște. Mai mult decât ieri.

Azi am încredere în mine. Mai mult decât ieri.

Azi zâmbesc. Mai mult decât ieri.

Azi iubesc. Mai mult decât ieri...

Măine: Îmi doresc să am ce-am avut ieri și ceea ce-am și astăzi. Mai mult ca oricând...

Alexandru, se opri din citit, își simțea emoția, ar fi vrut să recitească iarăși și iarăși... Privirea îi sări la întâmplare pe o altă pagină, în care reciti la repezeală, frânturi din scrisoarea primită azi.

Tăcerile ni se învăluie în doruri, care odată ce te cuprind, îți întorc pe dos toate sentimentele de nu se mai înțelege nimic din toată armonia ce-ai avut-o cândva...

Așa se întâmplă câteodată în locurile cele mai frumoase inima se va întoarce mereu. Și chiar dacă sunt departe, va găsi calea cea mai scurtă să reconstruiască imagini, să le dea viață și-apoi să le retrăiască... Există o emoție a unui trecut fericit care se trăiește și astăzi. Tot ceea ce a fost trist s-a pierdut în timp, dar ceea ce a contribuit la o schimbare mai bună în viața noastră va rămâne în inimă...

Atenție trenul Intercity București-Timișoara sosește în stație în 5 minute la linia 1. Atenție trenul Intercity București-Timișoara sosește în stație în 5 minute la linia 1.

Alexandru tresări. Privi grăbit în zare în direcția din care urma să sosească trenul. Mîntea lui începea să-i repovestească începuturile în care a întâlnit-o pe Ea...

Întotdeauna va fi despre un dans al nostru, în care ne urmăm pașii în ritmul vieții. Cu mișcări sacadate, reușim în timp să ne echilibrăm. Ascultându-ne, privindu-ne, ținându-ne de mână...

Amintirile i se depănau. În cele 5 minute de așteptare, Alexandru simțea că retrăiește povestea...

Un nou capitol din viața mea. Și, ca de fiecare dată, începe cu tine, draga mea...

*

A întâlnit-o pe ringul de dans într-o tabără din Munții Retezat. Erau tineri din București și Timișoara, aflați în vacanța dinainte de a începe primul an de liceu. Zilele de tabără erau pe sfârșite, iar pentru ultima seară profesorii propuseseră o competiție de dans între cele două orașe. Într-o rochiță subțire din voal roșu, Ana își exersa pașii de dans cu prietena ei, Adina. Își dorea ca Bucureștiul să ia trofeul în competiția de a doua zi. Alexandru conducea galant în pași de vals pe Teodora, o fetișcană mică de statură, cu chipul pistruiat. Alexandru îmbrăcat în trening, își etala alura mlădioasă, arcuindu-se în diferite mișcări de dans. Cu tenul alb și buzele mereu pline de roșeață, pictura culorilor de pe pe chipul său aducea un echilibru perfect cu strălucirea verdelui din privire. Alexandru era conștient de calitățile fizice și știa că este un băiat care jongla cu inimile fetelor de vârsta lui, fapt pentru care lăsa impresia că este cu nasul pe sus. Toată atitudinea fizică era într-o simbioză cu accentul bănățean, care îi dădea un aer aparte atunci când vorbea. Doar că în seara aceea, întâlnirea cu Ana se produsese într-un stil aparte, atipică felului în care Alexandru se prezenta în fața fetelor pe care le considera frumoase.

– Hei, pardon, draguțelor! Faceți mai mult loc pe ringul de dans, le răspunde domnișoarelor după o mică ciocneală între cele două perechi. În momentul în care o privi, Alexandru se opri brusc din dans, admirându-i chipul.

– Ne scuzați, a răspuns Ana, dar aș putea să spun că ar trebui să dansați restrâns, ci nu pe tot ringul de dans. Dacă ați

încerca măcar să schimbați stilul de dans, nu mi se pare potrivit să dansați așa pe melodia aceasta.

– Poate nouă așa ne place să dansăm! o întrerupse Alexandru și schimbându-și atitudinea își continuă nestingherit dansul cu partenera sa. Teodora nu avusese șansa de a adăuga ceva între schimbul de replici și se lăsă din nou purtată de brațele lui Alexandru.

– Vezi tu, dar și nouă ne place să dansăm pe tot ringul, îi răspunse plină de încredere Ana. Simțea că Alexandru îi răspunsese cu o anumită aroganță în voce și i se părea de drept să îi răspundă cu aceeași monedă.

Au continuat dansurile, dar Alexandru îi căuta prezența în ring. Părea că o zărise pentru prima dată și se întreba cum de nu o mai văzuse până atunci în zilele care trecuseră. La sfârșitul melodiei, Alexandru așteptă o nouă melodie și își făcu curaj de a o invita la dans.

– Tu! se uită mirată Ana la Alexandru și ezită să îi răspundă provocării, însă într-o fracțiune de secundă se răzgândi și i se păru necesar să i se dea niște explicații, iar gândul culmina cu o tăcere vinovată în atitudinea lui Alexandru. Ana îi întinse mâna și acceptă invitația de a dansa.

– De ce m-ai ales pe mine acum? l-a întrebat Ana în timp ce își așeză mâna pe umărul lui.

– Fără o explicație clară, așa am simțit, și firește mi-am purtat pașii către tine. De unde ești tu, bănuiesc că din București?

– Bănuiesc că ți-ai dat seama din accent și din faptul că suntem doar două orașe în această tabără.

– Da, corect, dar dumneavoastră aveți un fel foarte interesant de a vorbi.

– Da, cum așa?

– Așa cu colțul buzelor în jos, ca în București. Ana începu să râdă zgomotos atrăgând privirile prietenelor ei de pe marginea ringului. Le văzu imediat mirarea din ochi și le zâmbi.

– Da, chiar așa. Dar oare toți din București vorbim așa?

– Suntem oameni și oameni, și nu cred că toți vă vedem la fel, răspunse ironic Alexandru. Mi-aș dori să îmi cer scuze pentru purtarea mea de mai devreme, cred că m-am purtat ca un măgar, doar că nu știu ce m-a apucat să vorbesc așa, ai un efect mai ciudat asupra celorlalți.

– Eu? Tot eu? Începu să râdă Ana, probabil vrei să continui cu scuzele, dar tocmai ce iar ai gafat.

– Știi ceva? Hai să o lăsăm baltă, se fâstâci Alexandru, iar Ana aproape întrezări în lumina lunii cum chipul lui începea să ia foc.

– Nu mi-ai spus cum te cheamă? continuă să îl privească Ana, de data aceasta încercând să fie mult mai serioasă.

– Alexandru!...

– Nu cred!... Știi asta este un nume care mie mi-a plăcut dintotdeauna.

– Da, știu, iar mie îmi place numele Ana...

– Hei, de unde știi numele meu? întrebă mirată Ana, oprindu-se din dans și așteptând un răspuns.

– Numele frumoase trebuie aflate, nu-i așa? îi zâmbi Alexandru, continuându-și dansul.

– Este o lună frumoasă, nu-i așa? l-a întrerupt Ana. Mă gândeam să exerseze pașii de dans în noaptea aceasta. Oare cer prea mult de la o noapte atât de frumoasă?

– Nu cred, haide să încercăm mai multe stiluri de dans, se bucură Alexandru, și schimbă brusc blues-ul tandru cu câteva învârteli la repezeală.

– Atențiune, se dă stingerea, vă rog pregătiți-vă să mergeți în camere. În acea învălmășeală și iureșul tinerilor care se grăbeau spre dormitoare, Alexandru i-a șoptit Anei să se revadă *în 15 minute în spatele primului pavilion*. Existau multe consecințe dacă erau prinși, inclusiv scoaterea în fața careului cu ponegrirea numelui în fața celorlalți, dar cu toate acestea Ana îi confirmă invitația.

După verificările de rutină ale profesorilor în cele trei pavilioane, Alexandru se grăbi să le spună colegilor că merge la baia de pe hol, după care coborî într-o suflare cele trei etaje din pavilionul în care se afla. Erau în jur de 4 camere pe fiecare etaj, iar Alexandru știa că poate să tragă de timp, urmând să își mintă colegii atunci când s-ar fi întors că băile fuseseră ocupate. Afară, se opri în fața intrării, uitându-se în toate părțile să nu fie surprins de cineva. Privi către pavilionul în care era cazată Ana, lumina era stinsă, semn că fetele pesemne adormiseră. Ana însă îl aștepta nu departe de locul în care se afla și aruncă o pietricică în spatele lui Alexandru.

– În seara asta o să ne distrăm tare, spuse Ana, în timp ce i-a luat mâna și au traversat podul unui râu din spatele ultimului pavilion. Știa că dacă se îndepărtau prea mult, devenea primejdios din cauza animalelor sălbatice care mișunau în pădure. S-au oprit într-o cabană la intrarea pădurii.

– Nu este nimeni aici, cred că a aparținut paznicului înainte să își construiască baraca din fața pavilioanelor noastre. În cabană se vedea doar lumina lunii, ușa nu exista. Ana i-a luat mâna lui Alexandru și i-a așezat-o încet pe mijlocul ei. Te rog să

fi un gentleman, astăzi noi o să exersăm. Când dansezi, tu dansezi, când mă opresc, tu te oprești, când...

– Când tu zâmbești, eu zâmbesc, când tu respiri, eu respir. Da, gata, am înțeles!

– Haha ce simpatic, dar nu, Alexandru, pur și simplu îmi urmărești pașii.

– Ah ok, încerc să îți ascult gândurile ca să știu unde o să te poarte pașii atunci.

Ana îl privi în ochii. Nu a răspuns nimic și i-a apucat cealaltă mână.

– Bun, bun, zâmbi Alexandru, dar nu avem muzică, s-a terminat cu discoteca în seara aceasta...

– Ce bine, înseamnă atunci că trebuie să ne inventăm muzica noastră.

– Și ce o să inventăm? Ceva cu ritm?

– Nu, Alexandru, în seara asta o să dansăm un vals. Dar de data aceasta, va fi unul special, pentru că vei dansa cu mine.

– Un vals? Îmi place, spuse Alexandru în timp ce o călcă pe picior.

– Nu are nimic, privirea la mine. Uită-te la mine, cântă cu mine, na na na și Ana încercă să fredoneze o muzică ca pentru vals, cântată încet cu pauze pentru mișcări. Deci 1, 2, 3, schimbă acum, 1, 2, 3 haide la stânga, trebuie să te lași purtat de melodie, de...

– De minte sau mai bine zis de inimă, 1, 2, 3 și Alexandru începu să rădă zgomotos. Ana a râs și ea puternic.

– Da, exact, lasă-te purtat de inimă...

Era liniște în noaptea friguroasă de vară, iar aerul rece se coborâse dinspre munții înalți. Acolo, în cabană, cei doi puștani se încălzeau în dansul unui vals, fredonând o muzică auzită doar

de ei. Și se accidentau în mișcări, după care râdeau zdravăn. Și se mișcau încet uneori, privindu-se, după care se lăsau purtați repede de muzică. Obosiți s-au oprit într-un colț, cu mâinile încă încleștate în strânsoarea dansului.

– Am învățat ceva de la tine azi, îi spuse Alexandru, și am învățat ceva despre tine azi.

– Ce anume? spuse Ana trăgându-și suflul.

– Că îți place să dansezi, cum ce?? îi zâmbi Alexandru.

– Ah...

– Iar mie îmi place să te urmez...

– Știi ceva, îmi place cum sună. Dar dacă eu mă mișc greșit, asta înseamnă că și tu...

– Mă mișc greșit. Sau poate te prind și te ajut să te ridici. Cred că până la urmă așa înveți.

– Știi ceva, Alexandru, nu îmi vine să cred cum am început seara, și uite până unde am ajuns acum.

– Cine e acolo? se auzi vocea paznicului care, auzind zgomotele de la cabană, se apropiase să facă verificări. Alexandru și Ana s-au strecurat repede din căbănuța părăsită, înainte ca paznicul să traverseze podul, și au continuat să își caute un adăpost, chicotind la fiecare pas și împreunându-și mâinile. Știau că dacă vor face prea mult zgomot, profesorul va lumina cu lanterna locul în care se aflau.

– Este cineva acolo? continuă paznicul să cerceteze locurile din împrejurimi. Alexandru și Ana se ascunseseră în spatele cabanei, ascultând pașii paznicului care se îndreptau de-acum către ei. Spre norocul lor sunetele animalelor din munte au ghidat pașii paznicului înapoi de unde venise crezând pesemne că vreo fiară sălbatică a făcut tot zgomotul de mai devreme.